

VIETNAM BULLETIN

50 ct

Tweede jaargang nr 10, 14 oktober 1967

**de amerikaanse
buitenlandse**

politiek

en vietnam

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin
 p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar; los nr f 0,50
 Buitenland f 7,- per half jaar

VIETNAM EN DE AMERIKAANSE BUITENLANDSE POLITIEK (vervolg)

door NOAM CHOMSKY (Ramparts, sept. '67)

In onderstaand artikel vervolgt Noam Chomsky zijn bespreking van enkele recent verschenen boeken van oudmedewerkers van wijlen president Kennedy (zoals bv Roger Hilsman, auteur van *To Move a Nation*, die begin 1964 met de Johnsonregering brak) en geeft hij zijn visie op de Amerikaanse politiek in zijn geheel. Chomsky besloot het eerste gedeelte van dit stuk (dat verscheen in VB II, nr 7 dd. 2-9-'67) met enkele opmerkingen van Howard Zinn over de morele blindheid, die de Amerikanen in staat stelt ongevoelig te blijven voor de doodstrijd van Vietnam.

Red. VB

Er is nauwelijks protest als "Uncle Sam, de wit-gehandschoende financier van de contra-revolutie zijn handschoenen heeft uitgetrokken, een geweer heeft genomen en de jungle is binnengetrokken" en "een spoor van verwoesting achterlaat, dat alleen beschreven kan worden als een van de ernstigste misdaden, die door enig volk in deze tijd begaan zijn."

Zinn rekent doeltreffend af met het fabeltje, dat aan ons prestige als natie afbreuk gedaan zal worden door terugtrekking van de troepen en tekent hierbij aan, dat dit een groot deel van de wereldopinie zou bevredigen, van Adenauer tot de Japanse linkse partijen. Maar dan is er ook nog het binnenlands prestige - Eric Hobsbawm zinspeelde op deze factor toen hij er op wees, dat de Amerikaanse politici zich vaak minder gelegen laten liggen aan rode gebieden op de kaart dan aan rode gezichten in het Pentagon. Het kan zijn dat Zinn het onderscheidingsvermogen van hen wiens argumenten hij weerlegt onderschat. Hij merkt bijvoorbeeld op dat "we elke opstand zien als het gevolg van een in Moskou of Peking beraamde samenzwering" en dat de Russen dezelfde fout maken door opstanden in Hongarije of Poznan toe te schrijven aan "bourgeois invloeden of Amerikaanse intriges". Hoewel men natuurlijk een gevangene van zijn eigen propaganda kan worden, is het moeilijk te geloven dat de Russische leiders de gebeurtenissen van 1956 zo verkeerd interpreteerden; het is waarschijnlijker dat ze de uitholling van hun macht in een gevoelige bufferzone niet wilden tolereren en in "bourgeois invloeden" en "Amerikaanse intriges" een nuttige propagandistische dekmantel zagen.

Het is eveneens moeilijk te geloven dat onze huidige minister van buitenlandse zaken alleen maar misleid was, toen hij het 'Peiping regime' in 1951 een "koloniale Russische regering - een Slavische Manchuko op grotere schaal" noemde. Hij beschikte over meer dan genoeg bewijzen voor de absurditeit van dit oordeel, bv in het Witboek over China, dat niet lang daarvoor door het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken was gepubliceerd. Het zal wel eerder zo zijn, dat het, net zoals bij de Hongaarse revolutie, noodzakelijk was te proberen een groot aantal politieke beslissingen op lange termijn te rechtvaardigen: het versterken van het Westerse bondgenootschap en de herbewapening van Duitsland, de uitbreiding van het kern-arsenaal, het verhinderen van een volksopstand in de landen van de Derde Wereld en het onderdrukken van die opstanden, die al waren begonnen. Ook is het niet zo gemakkelijk jezelf ervan te overtuigen dat Allan Dulles werkelijk geloofde dat Mossadegh (van Perzië, die door een CIA-coup werd weggewerkt, red. VB) willens en wetens een 'communistische staat schiep', of dat de Dominicaanse opstand van 1965 het resultaat was van machinaties van het 'Chinees-Russische militaire blok'.

Men heeft zich nu eenmaal aan te passen aan de nu geldende regels voor aanvaardbaar internationaal gedrag.

Het is tegenwoordig niet voldoende de manier van uitdrukken van minister Knox te gebruiken, die in 1908 mariniers naar Cuba zond en zei dat "de VS niet eerst de Cubaanse regering zullen raadplegen als het tot een crisis komt, die ergens een tijdelijke landing noodzakelijk maakt". In het algemeen is de 'internationale communistische samenzwering' een volmaakt propagandamiddel om de activiteiten, die Amerika's hegemonie versterken en uitbreiden, te

verdedigen en het is voor ons doel net zo goed als de 'bourgeois invloed en de Amerikaanse intriges' van de Russische propaganda.

Dit alles leidt regelrecht tot de rechtvaardiging van de oorlog, die door de ontevreden 'liberals' wordt gegeven. Richard Goodwin (auteur van het boek *Triumph or Tragedy*, waarin de Amerikaanse buitenlandse politiek wordt besproken, red. VB) bijvoorbeeld beweert dat de oorlog uiteindelijk wordt gerechtvaardigd door de "bijna idealistische, dwingende opvatting, dat de enige natie met de macht om de oorlog te voorkomen, niet aan de kant moet blijven staan, wanneer andere naties zich tegen hun wil aan vreemde overheersing moeten overgeven". Daarom moeten we niet "het hoofddoel van de VS ondermijnen - het scheppen van een internationale rechtsorde van onafhankelijke staten". Het komt niet bij hem op dat wij, door een geslaagde opstand te onderdrukken, nu juist het 'hoofddoel' aan het ondermijnen zijn en een natie dwingen 'zich over te geven aan vreemde overheersing'. Ook ziet hij het feit over het hoofd, dat wij niet in staat zijn een vazallenregering te vormen zelfs niet met dezelfde legitimiteit als de regeringen, die indertijd door Duitsland of Japan gevormd werden - wij zijn bv niet in staat geweest een nationale figuur te vinden van het kaliber van Petain (in Frankrijk gedurende de Tweede Wereldoorlog, red. VB) of Wang Ching Wei (in Mandsjoerije gedurende WO II, red. VB), om onze agressie te maskeren. Dit sentimentele vertrouwen in Amerikaanse welwillendheid, met zijn diverse uitvloeisels (de 'politiek van de onopzettelijkheid', de 'ondoorgrondelijkheid van de geschiedenis'), is één van de grote factoren, die realistische voorstellen tot het terugtrekken van de troepen in de weg staan.

De nu wel zeer afgezaagde analogie tussen München en Vietnam zou ook nog met vrucht kunnen worden uitgebreid door de overweging van de standpunten van de Kennedy-'liberals'. Goodwin bijvoorbeeld is wel voldoende op de hoogte om de München-analogie niet te aanvaarden, maar hij biedt wel een onthullende vervangingstheorie ervoor. Hij zegt op de eerste plaats dat wij in Vietnam geen agressie bestrijden, maar "interne agressie", door middel van een revolutionaire beweging tegen een regering, die aan de macht wordt gehouden door buitenlandse wapens. En hij concludeert dat we niet te maken hebben met een München, maar eerder met "een andere episode . . . in een lang, nog steeds voortdurend conflict". Tot die andere episoden behoren: ons 'succes' in Griekenland (namelijk met het bestrijden van de partisanen aldaar en het terugbrengen van de monarchie na WO II, red. VB) en in Turkije, de Sovjetinterventie in Cuba, de invasie in Korea, het bombardement op Quemoy en Matsoe (eilanden voor de Chinese kust die, met bescherming van de Amerikaanse Zevende vloot, nog door Tsjang Kai Sjek-troepen bezet worden gehouden, red. VB), opstanden in Congo en de Centraal Afrikaanse republiek, gevechten in Malakka en de Philippijnen en aan de Indiase grens. En nu, voegt hij er aan toe, "beginnen zij in Thailand".

Maar met wie zijn wij in dit 'lange, nog steeds voortdurende conflict' gewikkeld? Zeker niet met de Sovjet-Unie, die maar weinig te maken had met het Chinees-Indiase grensconflict; niet met China, dat niet de burgeroorlog in Griekenland begon; noch met Ho Chi Minh, die ondanks al zijn andere zonden, niet verantwoordelijk is voor de subversieve acties in Congo. Ook is 'het internationale communisme' geen erg overtuigende boosdoener in het licht van de Chinees-Russische ruzie, getuige pogingen tot onafhankelijkheid in Oost-Europa en in Noord-Korea en de weigering van Noord-Vietnam om zich zelfs in zijn huidige moeilijkheden te buigen voor zijn machtige bondgenoten. Er is in feite geen aanwijsbare tegenstander. We staan tegenover een mysterieuze, maar gevaarlijke macht die niet in concrete termen kan worden gevat of gelokaliseerd, maar die er is en ons bedreigt. Terwijl hij de analogie met München verwerpt, aanvaardt Goodwin, de 'liberale' criticus, stilzwijgend de veronderstelling waarop deze is gebaseerd en die het zo aannemelijk maakt.

Het onprettige is dat, wanneer men de analogie met München wenst aan te houden, er maar één aannemelijke opvolger van Hitler is. En als China en Rusland zich door Vietnam in een derde wereldoorlog laten betrekken, dan kunnen we ervan verzekerd zijn, dat de herinnering aan München een belangrijke rol in hun overwegingen zal spelen. Arnold Toynbee stelt het zeer bondig: "De president heeft klaarblijkelijk het idee dat hij met Churchill's stem spreekt - de Churchill uit 1940 - maar voor diegenen die in het verleden hebben geleden onder Westerse overheersing, klinkt zijn stem als die van keizer Wilhelm en als die van Hitler."

Chinese 'agressie'

De grote ironie is, dat teneinde de wereldvrede te verzekeren, de VS een strategie moeten

ontwikkelen om China in bedwang te houden. China wordt omringd door Amerikaanse raketten en enorme militaire bases om een leger, dat 8000 mijl van huis is, te ondersteunen. Het wordt dagelijks gebombardeerd vanaf een eiland (Quemoy en Matsoe, red. VB) dat vlak bij het vasteland ligt, om maar niet te spreken van de patrouillevluchten en invallen van de commandotroepen, alles onder bescherming van de Zevende vloot, die, zoals wordt toegegeven, zich mengt in een burgeroorlog. Gedurende meer dan een jaar hebben Amerikaanse vliegtuigen de enige spoorweg gebombardeerd, die Zuidwest-China met het industriële centrum Koenming verbindt met de rest van het land - deze loopt namelijk toevallig vlak langs Hanoi. Toch spreekt zelfs Roger Hilsman, een van de verstandigste commentatoren over Aziatische zaken, van de "geweldige dreiging" die Communistisch China vormt en stelt vast dat "het zeker niet nuttig is voor de VS om agressie te belonen door Communistisch China te erkennen, of het zitting nemen van China in de VN aan te moedigen".

Het is verhelderend om Hilsman's bewijs voor "China's oorlogszuchtigheid" nauwkeurig te bestuderen. Het voornaamste voorbeeld van de 'Chinese agressie' (afgezien van 'agressie' in Korea) is de steun aan de "grove en eenvoudig opgezette opstanden in Burma, Thailand, Malakka, de Philippijnen en Frans Indo-China", terwijl de Chinezen er tevens in slaagden een "meer effectieve, politiek slimmere koers" in te slaan. De geschiedenis van de 'Chinese oorlogszuchtigheid', van de agressie die we niet moeten belonen, wordt aangevuld met de volgende voorvallen:

- 1e. het opheffen van de handelscontacten met Japan, toen de Kishi-regering niet toestond dat de Chinese vlag op het gebouw van haar vertegenwoordiging in Tokyo werd gehesen;
- 2e. verschillende niet-uitgevoerde dreigementen tegen Hongkong, waaronder een oproep "aan nationalistische leiders om tot overeenstemming te komen";
- 3e. de onderdrukking van de Tibetaanse opstand;
- 4e. de Chinees-Indiase grenscrisis;
- 5e. "het aanmoedigen van de plaatselijke communisten tot het regelrechte gebruik van geweld, eerst in Laos en later in Zuid-Vietnam".

Het is niet gemakkelijk uit te maken welke het meest onthullende voorbeeld van Chinese agressie is; misschien Burma, waar, volgens Oe Thant, "in geen enkel geval hulp van buitenaf aan de Burmese communisten" is gegeven in een periode dat Chinese nationalistische strijdkrachten Noord-Burma doorkruisten ten koste van grote verliezen voor de Burmezen. Het zou interessant zijn om te weten te komen welk bewijsmateriaal het hoofd van de inlichtingendienst van het ministerie van buitenlandse zaken ter beschikking heeft over de Chinese invloed of zelfs materiële hulp in het geval van Thailand, Malakka en de Philippijnen - en bovendien om te weten waarom deze bewijsstukken nooit openbaar zijn gemaakt.

Er bestaat natuurlijk wel veel documentatiemateriaal over de 'Chinese agressie' in Indo-China, een agressie die in grote tegenstelling staat tot de verantwoordelijke en zuiver verdedigende houding van de Westerse mogendheden.

Wat betreft Laos: Hilsman zelf herhaalt bijna alles van het bekende verhaal van de Amerikaanse pogingen om de wettige regering omver te werpen, het te vervangen door 'pro-westerse neutralisten', en daarna door een rechtse militaire dictatuur - pogingen, die voortduurden tot 1962 toen Kennedy, in een dramatische en verstandige politieke ommezwaai, er eindelijk in toestemde de neutralistische elementen te steunen, die tot op dat moment alleen door de communistische mogendheden gesteund werden. (Een politiek die spoedig daarna weer opgegeven zou worden, zoals uiteengezet zal worden in één van onze komende nummers, red. VB). Onthullend is in dit verband het oordeel van Hilsman, dat de werkelijke communistische "dreiging" in Laos "waarschijnlijk meer een uitbreiding van de politieke invloed was, bestaande uit het winnen van de steun van de boeren in de dorpen" - een dreiging zoals die welke besloten lag in de Akkoorden van Genève van 1954, waarvan de Vietminh dacht (aldus Hilsman, red. VB) "dat die hen in elk geval de helft van Vietnam zouden geven en een uitstekende kans om de andere helft door politieke subversie te winnen", dat wil zeggen door een verkiezingsoverwinning.

Hilsman maakt ook terzake doende opmerkingen over de grensgeschillen tussen China en India. Hij merkt op dat "de Indiërs de Chinezen, dom genoeg, ruimschoots geprovoceerd hadden door een 'forward strategy'": ze zetten geïsoleerde voorposten op achter de Chinese posten, waarvan India vond dat ze op zijn eigen wettige grondgebied stonden - en premier Nehroe verklaarde in de herfst van 1962 in het openbaar, dat "het Indiase leger het bevel had gekregen de Chinese agressoren van het Indiase grondgebied te verjagen". Hilsman stelt dat het eenzijdig terugtrekken van de winnende Chinese troepen aantoonde, dat we te maken hebben met "een vijand, die niet alleen machtig is maar bovendien politiek bekwaam". Hij

gaat jammer genoeg niet in op de achtergronden van het conflict, maar er bestaan uitstekende westerse bronnen, die het simplistische standpunt - dat, zover ik weet, door geen enkele westerse geleerde wordt geponeerd - als zou het grensconflict alleen maar een zaak van 'Chinese agressie' geweest zijn, volkomen weerleggen.

Over Tibet hoeven we niet eens te praten, wat de feiten ook mogen zijn - en als we de westerse geleerden mogen geloven, zijn die feiten niet in overeenstemming met de Amerikaanse propaganda - Tibet wordt internationaal beschouwd als een deel van China. Men zou met evenveel logica de Verenigde Staten van agressie kunnen beschuldigen in Watts (een negergetto in de USA waar een opstand met geweld werd neergeslagen, red. VB) of in de Mississippi-delta, waar volgens rapporten duizenden creperen terwijl Washington politieke spelletjes speelt.

Terwijl men sympathie kan hebben ten aanzien van China's problemen, kan men ontzet of zelfs woedend reageren op het autoritaire en onderdrukkende karakter van de Chinese staat, zoals men ook verschillende reacties kan hebben ten aanzien van de maatschappij die er zich aan het ontwikkelen is. Maar er is niets dat onze schandelijke behandeling van China in de naoorlogse jaren kan rechtvaardigen.

De gevolgen van de terugtrekking van de Amerikaanse troepen

Hoe cynisch we halverwege de 20ste eeuw ook geworden zijn, het is toch verbijsterend te zien hoe gemakkelijk de retoriek van het imperialisme over Amerikaanse lippen komt, soms een beetje verborgen, soms volkomen openlijk. Arthur Schlesinger schrijft dat, indien onze moordmachine een overwinning in Vietnam behaalt, wij allen "de wijsheid en het grote staatsmanschap van de Amerikaanse regering zullen toejuichen". Dat een Amerikaanse militaire overwinning een tragedie zou kunnen zijn - dat is ondenkbaar.

Roger Hilsman spreekt over "de Koreaanse oorlog, Dien Bien Phu, de twee Laotiaanse crises en Vietnam (als) nog maar de eerste schoten van wat misschien wel een 100-jarige strijd om Azië kan worden". Wat voor strijd dat zou zijn, is duidelijk als Laos en Vietnam de precedenten zijn.

De redacteur buitenland van het tijdschrift Look schrijft (30 mei 1967): "Het Verre Oosten is nu ons Verre Westen. De westelijke grens van de Amerikaanse macht ligt heden ten dage aan de andere zijde van de Stille Oceaan. Hij strekt zich uit langs de eilandenrij voor het Aziatische vasteland met drie steunpunten op het continent: Korea, Vietnam en Thailand. . . . Wij zijn een Stille Oceaan-macht - de enige macht in de Stille Oceaan. We moeten daar blijven . . . Daar hebben we onze markten en, behalve Japan, geen concurrenten."

En de natuurlijke aanvulling van deze doctrine wordt keurig uiteengezet in het Prize Essay 1967 van het US Naval Institute van Prof. Harold Rood van het Clarmont College, die het volgende zegt: "De positie van de VS in de Stille Oceaan is niet meer die van 1941. De gebieden die in het begin van de oorlog direct door Japan konden worden aangevallen, de Hawaiï eilanden en de Aleoeten, zijn op het ogenblik beide zelfstandig, soevereine staten (bedoeld is: deelstaten van de USA, red. VB). . . . Toch ligt Hawaiï dichter bij Peking dan bij Washington DC. De Aleoeten liggen met hun westelijke punt dichter bij China dan bij Seattle, Washington. Waar eens de veiligheid van de VS, naar het scheen, volkomen gewaarborgd kon worden door Alaska en Hawaiï, hebben deze twee staten er nu recht op dezelfde beveiliging te eisen, die zij het continent van de VS eens met hun medewerking hebben gegeven." Laat ons nader bezien wat dit inhoudt. Onze bondgenoten en onze bases in Taiwan (Formosa, red. VB), Camranh Baai, Thailand hebben ook het recht om dezelfde soort veiligheid te vragen, die ieder van hen nu aan Alaska en Hawaiï helpt geven. Enzovoort, tot in het oneindige. We hebben dat natuurlijk allemaal al eerder gehoord. Eens had Japan Mandsjoerije nodig om te bestaan - zonder Mandsjoerije was het een 'potplant' zonder wortels. En om Mandsjoerije veilig te stellen was het nodig om er zich van te verzekeren dat Noord-China hen 'goed gezind' zou zijn, en toen heel China en Zuidoost-Azië en zo verder tot de oorlog in de Pacific. Onze aanspraak op bijzondere rechten in Azië is, wat onze veiligheid of economische belangen betreft, een veel zwakker argument dan Japan had. Japan werd echter in rijkdom en macht verre overtroffen door een kolos aan de andere kant van de zee en dat worden wij niet.

Wat zouden de consequenties zijn van een terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam? Als het verleden ons iets kan leren, zal het staken van agressieve militaire actie door de VS leiden tot een zich terugtrekken van de Noordvietnamese eenheden, zoals dat blijkbaar gebeurde tijdens het opschorten van de bombardementen in januari 1966. Het is op-

merkelijk dat geen enkele groep in Zuid-Vietnam er een voorstander van is dat Noord-Vietnam zich in een onmiddellijke politieke oplossing mengt, en dezelfde Noordvietnamese leiders die, tien jaar geleden, bereid waren een modus vivendi met Diem te vinden, zouden er waarschijnlijk in toestemmen te onderhandelen over de problemen van Vietnam met een regering die tenminste antwoord zou geven op hun diplomatieke nota's.

Wat er zou worden van de versplinterde resten van de Zuidvietnamese samenleving kan niemand met enige zekerheid voorspellen. Het is echter duidelijk dat er onder de Amerikaanse bezetting uitsluitend een niet eindigende tragedie kan zijn. Een paar jaar geleden zei de premier van Ceylon dat "de beste vorm van hulp die de VS aan kleine landen kunnen geven, is zich te onthouden van iedere bemoeienis met hun aangelegenheden".

Deze grimmige uitspraak is, toegepast op Vietnam tenminste, niet langer een zaak waarover getwist kan worden.

Noam Chomsky, (Ramparts, sept. 67)

DE VIETNAMDEMONSTRATIE IN WASHINGTON OP 21 EN 22 OKTOBER

Zoals reeds eerder in ons Bulletin is vermeld (19-8-'67 en 30-9-'67) zal op 21 oktober a.s. in Washington een grote demonstratie worden gehouden tegen de Amerikaanse politiek in Vietnam. Nader is hierover meegedeeld dat deze demonstratie zal bestaan uit een mars naar het Pentagon, waar een bijeenkomst zal worden gehouden waarop verschillende tegenstanders van de Amerikaanse oorlogspolitiek het woord zullen voeren. Daarna zal worden getracht om door middel van een grote, geweldloze sit-in-actie de toegangspoorten tot het gebouwencomplex van het Pentagon te blokkeren en deze actie ook de volgende dag, zondag 22 oktober, voort te zetten.

Het 'National Mobilization Committee To End The War In Vietnam', dat deze demonstratie organiseert, heeft uiting gegeven aan zijn voldoening over de gelijktijdig in andere landen, waaronder Nederland, georganiseerde demonstraties. Het roept op, ook in de toekomst de acties ter beëindiging van de oorlog in Vietnam te coördineren.

Red. VB

DEERTIEN JAAR NA GENEVE, VIETNAM IN OORLOG

(Le Monde, 23-8-'67)

Sinds begin 1967 wordt de situatie voor de Amerikanen in Zuid-Vietnam slechter. McNamara heeft zich er in juli ter plaatse van kunnen overtuigen. In de zomer van 1965 al was er een betrekkelijk klein expeditiecorps geland. Daarna moest het 'uitdijen' om het hoofd te kunnen bieden aan de aanvallen van het Bevrijdingsfront. Het staat vast dat Washington, als het tenminste geen stappen onderneemt om tot onderhandelingen te komen, opnieuw belangrijke versterkingen zal moeten sturen, niet zo zeer om het Bevrijdingsleger en de divisies uit het Noorden te overwinnen, als wel om hun opmars te kunnen stuiten.

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

A. v. F. te R. : f 25, -; J. W. P. te A. : f 100, -; A. V. Z. te D. H. : f 5, -; J. A. G. C. W. te A. : f 5, -; A. H. Z. te A. : f 25, -; A. A. v. S. te R. : f 10, -; T. K. te G. : f 4, -; G. N. te A. : f 20, -; T. H. V. te R. : f 10, -; H. A. T. K. te D. H. : f 20, -; H. J. M. te Z. : f 2, 50; J. N. te A. : f 25, -; M. R. te A. : f 10, -; H. A. M. te A. : f 25, -; L. A. B. te H. : f 10, -; L. S. G. te L. : f 25, -; N. W. C. S. te W. : f 10, -; G. d. B. te N. V. : f 2, 50; H. M. v. S. te A. : f 25, -; W. H. te H. : f 10, -; L. C. H. A. te R. : f 5, -; A. B. O. te A. : f 50, -; J. J. O. te G. : f 10, -; R. t. H. te H. : f 10, -; T. V. te R. : f 10, -.

Totaal eerste verantwoording: f 454, -.

De goede gevers worden hartelijk bedankt.

Van dit geld is in 20.000 exemplaren een folder gedrukt die bij de Vredesweek, de Chinaweek van de ASVA en de diverse manifestaties ter gelegenheid van de 21e oktober verspreid zal worden.

Meerdere giften blijven zeer welkom. Ons gironummer is 1281198, vermeldt: 'Advertentiefonds'.

Hanoi, dat sinds februari 1965 steeds zwaarder wordt gebombardeerd, beweert dat de nieuwe Amerikaanse divisies overspoeld zullen worden door 'de oceaan van de volksoorlog'. Het Bevrijdingsfront heeft in maart 1965, Hanoi in april 1965 en januari 1967, vredesplannen voorgelegd. Washington heeft van zijn kant voortdurend gezegd dat het bereid is zonder voorwaarden te onderhandelen, terwijl ze desondanks Hanoi voorwaarden stellen, proberen het Bevrijdingsfront te vernietigen en vruchteloos bouwen aan een willekeurige anti-communistische macht in Saigon.

Dertien jaar na de akkoorden van Genève en de onmiddellijke weigering van Saigon en Washington ernaar te handelen, vinden gevechten op groter schaal plaats dan ooit tevoren. Van 'pacificatie' is steeds minder sprake. Twee miljoen Zuidvietnamezen zijn uit hun woonplaats gevlucht. De tol wordt hoger en hoger. Wij geven hieronder de voornaamste gebeurtenissen sinds 1954 in chronologische volgorde, een lijst van de ingezette strijdkrachten en een weergave van de standpunten van Washington, Hanoi en het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront.

DE STANDPUNTEN DER TEGENSTANDERS

Hanoi en het Bevrijdingsfront

Het Centraal Comité van het Bevrijdingsfront (verklaring van 22 maart 1965):

"Vietnam is één, het Vietnamese volk is één. Het Noorden en het Zuiden zijn één familie (...). Uit naam van 14 miljoen Zuidvietnamezen laat het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam aan hun 17 miljoen Noordvietnamese verwanten weten, dat hun vertrouwen onwankelbaar is en geeft hun de vaste verzekering dat het heldhaftige volk en Bevrijdingsleger van Zuid-Vietnam vastbesloten zijn hun heilige plicht geheel te vervullen: de Amerikaanse imperialisten te verjagen, Zuid-Vietnam te bevrijden en het Noorden te verdedigen, zodat hun vaderland weer verenigd zal kunnen worden."

Pham Van Dong, voorzitter van de Noordvietnamese raadgevende vergadering (8 april 1965): "Het onveranderlijke standpunt van de regering van de Democratische Republiek Vietnam is het volledig respecteren van de akkoorden van Genève van 1954 over Vietnam en de strikte en loyale toepassing van de fundamentele beschikkingen die daarin zijn vastgelegd, te weten:

1. Erkenning van de nationale rechten van het Vietnamese volk: vrede, onafhankelijkheid, zelfbeschikking, eenheid en territoriale onschendbaarheid. Overeenkomstig de akkoorden van Genève moet de Amerikaanse regering zijn troepen, militair personeel en alle soorten wapens uit Zuid-Vietnam terugtrekken, de militaire bases die het heeft gevestigd opheffen en zijn militaire alliantie met Saigon opzeggen. De Amerikaanse regering moet een eind maken aan zijn politiek van interventie en agressie in Zuid-Vietnam. Overeenkomstig de akkoorden van Genève moet de Amerikaanse regering alle oorlogshandelingen tegen het Noorden stopzetten en geen aanslagen meer doen op het gebied en de soevereiniteit van de Democratische Republiek Vietnam.
2. In afwachting van de hereniging van Vietnam door vreedzame middelen en zolang de voorlopige verdeling van ons land in twee zones nog bestaat, moeten de militaire beschikkingen van de akkoorden van Genève van 1954 in acht genomen worden, zoals bv dat geen van beide zones een militair bondgenootschap met een ander land mag aangaan en het verbod om op hun grondgebied militaire bases te vestigen, of er buitenlands militair personeel en troepen heen te brengen.
3. De zaken van Zuid-Vietnam moeten door de bewoners geregeld worden, overeenkomstig het politiek programma van het Bevrijdingsfront, zonder buitenlandse inmenging.
4. De hereniging van Vietnam met vreedzame middelen zal een zaak zijn van de bewoners van de twee zones zonder buitenlandse bemoeienis.

De regering van de Democratische Republiek Vietnam is van mening dat haar stellingname zoals boven weergegeven de meest correcte basis voor een politieke oplossing van het Vietnamese probleem is. Als men hiervan wil uitgaan zal de vreedzame regeling van dit probleem onder gunstige omstandigheden plaatsvinden en zal het mogelijk zijn een soortgelijke conferentie over Vietnam te houden als in 1954 in Genève."

President Ho Chi Minh (redevoering van 17 juli 1966):

"Johnson en zijn kliek zouden zich rekenschap moeten geven van het volgende: ze kunnen een half miljoen, een miljoen en zelfs nog meer soldaten aanvoeren om hun agressieoor-

log in Zuid-Vietnam te verheviggen. Ze kunnen duizenden vliegtuigen tegen Noord-Vietnam inzetten, maar ze zullen nooit de ijzeren wil van ons heldhaftige volk kunnen breken. Het enige dat de agressor doet, is zijn misdaden vermenigvuldigen. De oorlog kan 5, 10, 20 jaar duren, maar het Vietnamese volk laat zich niet intimideren. Niets is kostbaarder dan de onafhankelijkheid en de vrijheid."

Nguyen Duy Trinh, Noordvietnamese minister van buitenlandse zaken (28 januari 1967):

"Als de Verenigde Staten werkelijk besprekingen willen, dan moeten ze eerst onvoorwaardelijk de bombardementen en alle andere oorlogshandelingen tegen de Democratische Republiek Vietnam stopzetten. Pas na de onvoorwaardelijke stopzetting van de bombardementen en alle andere Amerikaanse oorlogshandelingen tegen de Democratische Republiek Vietnam zouden er besprekingen gehouden kunnen worden tussen de DRV en de VS."

Radio FNL (Nationaal Bevrijdingsfront) (24 maart 1967):

"Meer dan ooit realiseert het Zuidvietnamese volk zich dat alle grote successen van het volk van het Zuiden niet los gezien kunnen worden van de hulp die ze zo van ganser harte van hun landgenoten in het Noorden krijgen."

Washington

President Johnson (redevoering van 7 april 1965 aan de Johns Hopkins Universiteit in Baltimore):

"Noord-Vietnam heeft Zuid-Vietnam, een onafhankelijke natie, aangevallen. Men is van plan het volkomen in te palmen. Het is duidelijk dat een deel van de Zuidvietnamese bevolking meedoet aan de tegen haar eigen regering gerichte aanvallen. Maar getrainde manschappen, voorraden, richtlijnen en wapens stromen onophoudelijk van het Noorden naar het Zuiden. Het is deze ondersteuning die de oorlog gaande houdt (...). Achter deze oorlog - en dit betreft geheel Azië - doemt nog een andere realiteit op: de steeds dreigender schaduw van communistisch China. De leiders in Hanoi worden onder druk gezet door het regime in Peking (...). We zullen niet overwonnen worden, we zullen niet vermoeid raken, we zullen ons niet terugtrekken, noch openlijk, noch onder de dekmantel van een akkoord zonder betekenis (...). We weten wel dat de luchtaanvallen alleen ons niet in staat zullen stellen al onze doelen te bereiken. En we moeten voorbereid zijn op een lang en taai conflict (...). Het zou duidelijk moeten zijn dat de enige mogelijke weg voor redelijke mensen die van een vreedzame regeling is. Een dergelijke vrede vereist een onafhankelijk Zuid-Vietnam, dat beschikt over zekere garanties om zelf de aard van zijn betrekkingen met alle andere landen te bepalen, een Zuid-Vietnam dat bevrijd is van elke buitenlandse bemoeienis, dat met geen enkele alliantie is verbonden en dat voor geen enkel land als militaire basis dient (...). Wij zullen nooit de laatsten zijn om een dergelijke vreedzame regeling in Vietnam te zoeken (...). Wij blijven bereid (...) besprekingen zonder voorwaarden te beginnen."

President Johnson (redevoering van 23 februari 1966 te New York):

"Sommigen vragen zich af of er geen gevaar is dat de oorlog zich uitbreidt, zodat misschien de grote grondlegers van Rood-China in het spel komen (...). Het antwoord is nee, in elk geval nooit ten gevolge van een actie onzerzijds, als Peking nog in staat is tot enige redelijkheid, ondanks zijn woeste uitspraken. Het doel waarnaar wij streven is noch verovering, noch het vestigen van een heerschappij, of van bases in het buitenland, noch overheersing. Wat wij willen is te verhinderen dat Noord-Vietnam met geweld Zuid-Vietnam verovert."

President Johnson (persconferentie van 2 februari 1967):

"Ik kan u met de hand op het hart verzekeren dat ik nog van geen enkele, naar mijn mening serieuze, poging van de tegenpartij kennis heb genomen om een eind te maken aan de gevechten en de oorlog te beëindigen (...). Elk akkoord eist van alle partijen een zekere mate van begrip en bepaalde concessies. Ik geloof niet dat we die kunnen vaststellen vóórdat we rond een tafel zitten of en passant door middel van persconferenties."

Dean Rusk (persconferentie van 9 februari 1967):

"De tegenstander moet niet verwachten dat we onze bombardementen stopzetten zolang hij van zijn kant doorgaat met militaire operaties en daarbij het Zuiden binnenvalt (...). Het is onmogelijk de oorlog voor de helft stop te zetten."

Dean Rusk (in een artikel dat in mei 1967 in het weekblad Look verscheen):

"Het is voorlopig nog nuttig dat de Amerikaanse macht in staat is zo nodig elke golf van de Stille Oceaan te beheersen. Als China strijdlustig en onverzoenlijk is, kan ik me moeilijk voorstellen hoe we op de lange duur een confrontatie met dat land kunnen vermijden."

DEERTIEN JAAR AMERIKAANSE BEMOEIENIS

1954: 21 juli, Rusland, Engeland, Frankrijk, Laos, Cambodja, communistisch China en de Vietminh tekenen de akkoorden van Genève, die voorzien in een verdeling van Vietnam en iedere uitbreiding van militaire hulp aan een van beide kanten verbieden en de uiterste datum voor vrije verkiezingen, die de hereniging van het land ten doel hebben, stellen op 20 juli 1956. Noch Amerika, noch Saigon tekenen deze akkoorden.

7 juli; op voorstel van bepaalde Amerikaanse kringen benoemt de pro-Franse keizer Bao-Dai, die in Frankrijk woont, Ngo Dinh Diem tot eerste minister van Zuid-Vietnam.

augustus; in overeenstemming met de akkoorden van Genève vluchten ongeveer 800.000 inwoners van Noord-Vietnam, grotendeels katholieken, naar het Zuiden.

17 augustus; president Eisenhower beveelt dat "de hulp aan Indo-China voortaan direct aan de staten van de Franse Unie gegeven wordt en niet meer via Frankrijk."

27 oktober; president Eisenhower verzekert Diem schriftelijk van zijn volledige steun.

1955: 28 april; in overleg met kolonel Lansdale, een Amerikaanse adviseur, begint Diem een officieel militair offensief tegen verschillende dissidente sekten en nationalistische partijen die op 21 april een uitbreiding van de regering hadden gevraagd.

30 april; Diem laat keizer Bao-Dai afzetten door een niet representatieve assemblee. Hij lokt talrijke anti-Franse relletjes uit in Saigon, hoewel Edgar Faure al had aangekondigd dat het Franse expeditieleger spoedig zou vertrekken.

9 augustus; Diem laat zich tot staatshoofd kiezen door middel van een referendum, waarbij hij 93,2% van de stemmen krijgt. Bao-Dai wordt definitief aan de kant gezet.

23 oktober; in overleg met Foster Dulles weigert Diem elk contact met Hanoi, dat voorstelt de bij de akkoorden van Genève bepaalde verkiezingen van 20 juli 1956 uit te schrijven.

1956: januari/februari; gewapende strijd van Diem tegen de dissidente sekten Cao-Dai en Hoa-Hao.

11 januari; Diem vaardigt een beschikking uit die toestaat "allen die gevaarlijk zijn voor de nationale verdediging en de openbare orde" gevangen te zetten.

23 februari; Christian Pineau, de Franse minister van buitenlandse zaken, betreurt dat "Amerika de fout heeft begaan te pogen de Fransen Zuid-Vietnam uit te werken".

maart; wetgevende verkiezingen in Zuid-Vietnam: een sterke meerderheid voor Diem tekent zich af. De verkiezingen van 20 juli zullen niet plaatsvinden.

28 april; de laatste Franse soldaat verlaat Zuid-Vietnam.

september; Boerenopstand in de provincie Nghe-An, in Noord-Vietnam, ten gevolge van wat Noordvietnamese autoriteiten zullen noemen: "bepaalde vergissingen begaan bij het doorvoeren van de agrarische hervormingen".

1957: 31 januari; Diem beweert "de feodale rebellen vernietigd, de communistische agitatie op het land onderdrukt en vrede en veiligheid in het hele land gebracht te hebben", terwijl intussen de willekeurige arrestaties van alle van 'communisme' verdachte elementen doorgaan.

1958: januari; aanvallen op verscheidene plantages ten noorden van Saigon door de eerste Zuidvietnamese verzetsstrijders.

maart; de regering van Hanoi stelt Saigon voor, de handelsbetrekkingen en menselijke contacten tussen het Noorden en het Zuiden uit te breiden. Diem antwoordt niet op dit aanbod. Hij zal evenmin antwoorden op een aanbod van gelijke strekking dat in december van hetzelfde jaar wordt gedaan.

1959: 8 juli; de troepen van de rebellen doden verscheidene Amerikaanse adviseurs tijdens de aanval op de Zuidvietnamese basis Bien-Hoa.

1960: april; zes vroegere ministers van Diem publiceren een verklaring waarin ze zeggen dat "de waarheid zal doorbreken in machtige golven van haat van een volk dat al zolang afschuwelijk heeft moeten lijden".

- september; de Lao-Dong, de Noordvietnamese communistische partij, roept op tot de bevrijding van Zuid-Vietnam.
- november; John Kennedy wordt gekozen tot president van de Verenigde Staten.
- 11 en 12 november; mislukking van de eerste militaire staatsgreep tegen Diem.
- 20 december; stichting van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam, met aan het hoofd een advocaat uit Saigon, Nguyen Huu Tho, die in de gevangenis zit en weldra door de verzetsstrijders zal worden bevrijd.
- 1961: februari; stichting van het Zuidvietnamese bevrijdingsleger.
- 4 mei; Dean Rusk maakt bekend dat de Amerikanen hun hulp aan het regime van Diem zullen uitbreiden.
- 11 en 13 mei; tijdens een reis naar Saigon zegt Johnson, vice-president van Amerika, dat "de onafhankelijkheid en de territoriale onschendbaarheid van Zuid-Vietnam systematisch en op grove wijze geschonden worden door communistische agenten en strijdkrachten uit het Noorden".
- september; John Kennedy zendt generaal Maxwell Taylor en Eugene Rostow op een missie naar Zuid-Vietnam. Bij hun terugkeer bepleiten ze een interventie van Amerikaanse troepen.
- december; John Kennedy brengt het aantal militaire 'adviseurs' in Zuid-Vietnam op 15.000.
- 1962: 8 februari; vestiging van een Amerikaans militair commando in Zuid-Vietnam onder leiding van generaal Harkins.
- 23 juli; in Genève worden de akkoorden betreffende de neutralisering van Laos getekend.
- 1963: mei/november; uitbreiding van de boeddhistische agitatie in Hué, daarna in Saigon. Talrijke boeddhistische monniken en nonnen steken zichzelf in brand.
- 1 november; militaire staatsgreep in Saigon. Val van de familie Ngo. Diem en zijn broer Nhu worden vermoord.
- 22 november; John Kennedy wordt te Dallas vermoord.
- 1964: 6 januari; generaal Duongh Van Minh grijpt de macht in Saigon.
- 30 januari; generaal Kanh neemt bij een staatsgreep de plaats van generaal Minh in.
- 12 juni; generaal De Gaulle veroordeelt tijdens een persconferentie de Amerikaanse politiek in Vietnam.
- 20 juni; benoeming van generaal Westmoreland op de post van opperbevelhebber van de Amerikaanse troepen in Zuid-Vietnam.
- 5 augustus; eerste Amerikaanse bombardementen op Noord-Vietnam, na een onduidelijk incident tussen Amerikaanse en Noordvietnamese schepen in de Golf van Tonkin. Twee dagen later geeft het Amerikaanse Congres president Johnson toestemming alle noodzakelijke maatregelen te treffen om de 'communistische agressie' te doen mislukken.
- 13 september; poging tot een staatsgreep in Saigon van generaal Lam Van Phat.
- 26 oktober; de revolutionaire raad van Zuid-Vietnam wijst Phan Khac Suu aan als staats-hoofd.
- 1 november; benoeming van Tran Van Huong als premier.
- november; verkiezing van president Johnson.
- 1965: 27 januari; Tran Van Huong wordt afgezet. Generaal Kanh benoemt in zijn plaats Nguyen Xuan Oanh.
- 6 februari; eerste systematische aanvallen op Noord-Vietnam.
- 8 februari; de eerste mariniers komen in Da-Nang aan land.
- 11 februari; oproep van Oe Thant tot het vinden van een oplossing door middel van onderhandelen.
- 16 februari; benoeming van een nieuwe Zuidvietnamese premier Phan Huy Quat.
- 18 februari; generaal Kanh wordt afgezet.
- 13-19 mei; pauze in de bombardementen op Noord-Vietnam.
- 17 juni; generaal Thieu, door een militair comité tot staatshoofd benoemd, benoemt generaal Ky tot premier. Enkele dagen tevoren had Quat de macht in handen van de militairen gegeven.
- 29 juli; president Johnson kondigt aan dat het aantal Amerikaanse strijdkrachten in Zuid-Vietnam opgevoerd zal worden tot 125.000 man.
- 1966: 31 januari; hervatting van de bombardementen op Noord-Vietnam.

maart/juni; hervatting van de boeddhistische agitatie in Hué en in Saigon. De beweging wordt tenslotte door de troepen van Ky verpletterd.
 12 april; voor de eerste maal worden de reuze-bommenwerpers van het type B 52 boven Noord-Vietnam gebruikt.
 29 juni; bombardementen op benzine-opslagplaatsen in Hanoi en Haiphong.
 11 september; verkiezing in Zuid-Vietnam van een wetgevende vergadering belast met het samenstellen van een nieuwe grondwet.
 24-25 oktober; bijeenkomst te Manilla van de zeven landen die deelnemen aan de oorlog in Vietnam: Amerika, Zuid-Vietnam, de Filippijnen, Australië, Zuid-Korea en Thailand.
 26 oktober; bliksembezoek van president Johnson aan de basis Cam-Ranh.
 24-25 december; pauze in de gevechten in het Zuiden en de bombardementen in het Noorden.
 31 december-1 januari; soortgelijke pauze.

1967: 8-12 februari; pauze in de gevechten in het Zuiden en de bombardementen in het Noorden ter gelegenheid van het Vietnamese nieuwjaar.
 20 maart; conferentie van Guam, waaraan president Johnson deelneemt.
 26-30 april; generaal Westmoreland reist naar Amerika.
 18 mei; Amerikaanse militaire operatie in de gedemilitariseerde zone.
 juli; na een onderzoek van McNamara in Saigon beslist Washington 'bescheiden' versterkingen te zenden en oefent druk uit op zijn Aziatische bondgenoten zich meer voor de oorlog in te spannen.

AANWEZIGE STRIJDKRACHTEN

Zuidvietnamezen: 732.000, verdeeld op de volgende wijze:

- het gewone leger	321.500
- regionale strijdkrachten	149.000
- volksleger	149.000
- bijzondere strijdkrachten (commando's)	35.500
- jeugdleger	21.200
- politie	55.800

Nationaal Bevrijdingsfront en Noordvietnamezen: 296.000 (volgens Amerikaanse opgaven)

Amerikanen: 453.000, verdeeld op de volgende wijze:

- landmacht	297.000
- zeemacht	26.000
- mariniers	75.000
- luchtmacht	55.000

Aan deze strijdkrachten moeten de volgende, andere, troepen worden toegevoegd, die hetzij direct, hetzij indirect aan de gevechten deelnemen:

- de zevende vloot	55.000
- bases in Thailand	35.000
- Guam	8.000
- Okinawa en Filippijnen	50.000

Zuidkoreanen: 47.000

Australiërs en Nieuw-Zeelanders: 5.000

MEDEDELINGEN

Comité Vietnam (p/a Piet Nak, 1e Helmersstraat 112, Amsterdam) organiseert op zaterdag 21 oktober een demonstratie. Vertrekpunt: Oosterdok tegenover de Pollux. Leuzen: 'Stop de bombardementen op Vietnam', 'Solidariteit met het andere-Amerika', 'Zelfbeschikking voor het volk van Vietnam'.

De mars wordt besloten met een bijeenkomst in de oude RAI. Hier zal het woord gevoerd worden door: Piet Nak; Prof. B. Delfgaauw, hoogleraar te Groningen; Dr. J. H. Pluvier, lector in de Aziatische geschiedenis.

Spandoeken schilderen: zaterdag 14 oktober tussen 10 en 18 uur op het ASVA-kantoor, Weesperstraat 51. Financiële bijdragen op postgiro 784630 tnv A. J. A. van Zoest, Amsterdam, met vermelding 'Vietnam'.

Het Zeeuws Vredes Comité organiseert van 16 t/m 21 oktober een Vietnamweek. Op maandag 16 oktober houdt Ton Regtien een inleiding over het Vietnamtribunaal in zaal 'Het Anker', Vlissingen. Gelegenheid tot discussie. Dinsdag 17 oktober een Teach-In in 'De Gouden Poorte', Middelburg. Om over 'Vietnam na het Kamerdebat' te spreken zijn vertegenwoordigers van PvdA, CPN, PSP, KVP, CHU, VVD en ARP uitgenodigd. (Toegang tot beide evenementen gratis.) Op vrijdagavond en zaterdagmorgen 20 en 21 oktober een huis-aan-huis collecte in Vlissingen voor de slachtoffers van de Amerikaanse bombardementen. Zaterdagmiddag 21 oktober om 3 uur demonstratie in Middelburg vanaf het Abdijplein. Leuzen: Stop bombardementen, Amerikanen weg uit Vietnam. Inlichtingen en opgave als collectant bij F.W. Adriaansen, Noordsingel 58, Middelburg, tel. 01180-6083. Financiële bijdragen: giro 5120 v.d. Vliss. Nutsspaarbank tnv 'Zeeuws Vredesfonds'.

Actiegroep Vietnam Arnhem (Zonneheuvelweg 18, Oosterbeek) staat vanaf 7 oktober met een kraam op de markt.

Gewestelijke Vietnamdemonstratie te Nijmegen op 21 oktober. Start 3 uur vanaf het Jan van Hooffmonument bij de Waalbrug. Om 4.30 uur aanvang meeting Kolpinghuis, Smetiusstraat 1. Sprekers: W. Tieleman, Pater Adolfs, Roel Walraven. De leuzen zijn o.a. stopzetting bombardementen en terugtrekking Amerikaanse troepen uit Vietnam.

Vietnam Bulletinfolder. Het Vietnam Bulletin heeft een propagandafolder uitgegeven. Vietnamgroepen die deze willen verspreiden kunnen deze folder bestellen.

Kunstenaars helpen Vietnam (Koloniepad 4B, Blaricum). Houden op 30 november in Krasnapolsky te Amsterdam een veiling van kunstvoorwerpen t.b.v. Vietnam.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

H.G.J. Zonnenberg
Harpstraat 25
UTRECHT

25-6

Afz.: Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam
HOLLAND